

Arrest

nr. 188 325 van 14 juni 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 28 mei 2014 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 maart 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van de 1ste verzoekende partij, bijgestaan door advocaat S. VAN ROSSEM, die tevens verschijnt voor de 2de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers dienen op 14 september 2010 een asielaanvraag in. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 13 juni 2013 de beslissingen tot weigering van de toekenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissingen dienen verzoekers hoger beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) die bij arrest nr. 113 258 van 31 oktober 2013 opnieuw de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen.

Op 17 december 2013 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet).

Op 21 maart 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoekers ter kennis gebracht op 29 april 2014. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 17.12.2013 werd ingediend door :

*Volgens pp: A., M. (R.R.: ...)
ook gekend als: M., A.
geboren te Shahdad Pur op (...)1980*

*volgens pp: H., A. (R.R.: ...)
ook gekend als: M., A.
geboren te Nawab Shah op (...)1981*

*allen: adres: (...)
nationaliteit: Pakistan*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Het feit dat betrokkenen sinds 13.09.2010 ononderbroken in België zouden verblijven; zij volledig geïntegreerd zouden zijn; zij duurzaam verankerd zouden zijn in onze maatschappij; zij hun leven hier zouden hebben opgebouwd; hun motivatie groot zou zijn en zij zelf zouden willen werken en zelf zouden willen instaan voor hun eigen onderhoud; betrokkenen goed Nederlands zouden trachten te spreken en zij bereid zouden tot tot werken en zij niets liever zouden doen dan werken en zij onmiddellijk opnieuw zouden willen beginnen werken; er zou rekening moeten gehouden worden met de opgebouwde integratie van betrokkenen; zij zich al zeer goed geïntegreerd zouden hebben in ons land uiteraard omdat zij op een positieve manier zouden willen deelnemen aan onze maatschappij; betrokkenen al een hele vrienden- en kennissenkring zouden hebben opgebouwd, zij hun leven hier in alle veiligheid zouden hebben uit – en opgebouwd en het dus zou vaststaan dat zij sociale banden met België zouden hebben; betrokkenen zouden beseffen dat een goede kennis van de Nederlandse taal essentieel zou zijn voor een vlotte integratie en zij al vlot Nederlands zouden spreken; betrokkenen de Nederlandse taal machtig zouden zijn en deze integratie zou worden versterkt door het feit dat zij zich op sociaal vlak steeds zouden hebben gemengd onder de Belgische bevolking en zij ten gevolge van deze open en geïnteresseerde mentaliteit een grote vrienden- en kennissenkring zouden hebben opgebouwd die hen zou willen steunen en helpen; al deze elementen erop zouden wijzen dat betrokkenen zich wel degelijk zouden aanpassen aan onze levenswijze, zij zich volledig zouden trachten te integreren en zij heel veel moeite zouden doen en Mevrouw HA ter staving een certificaat van de opleiding dd. 29.06.2011, deelcertificaten van de module, een evaluatie van het CVO Temse 2011-2012, een bewijs van deelname aan de cursus maatschappelijke oriëntatie dd. 15.06.2012 en een attest van inburgering dd.

15.06.2012, een beroepsopleiding Nederlands voor anderstaligen voor technische beroepen, loonbrieven, een overeenkomst voor uitzendarbeid dd. 11.10.2013 en loonstaten – individuele rekeningen voorlegt en Dhr. AM ter staving een bewijs van deelname aan de cursus maatschappelijke oriëntatie dd. 15.06.2012 en een attest van inburgering dd. 15.06.2012, een deelcertificaat van de module dd. 07.04.2011 en een certificaat van de opleiding dd. 19.04.2012 en loonbrieven voorlegt en betrokkenen getuigenverklaringen (onder andere omtrent de tewerkstelling) voorleggen, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15/12/1980.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun asielaanvraag, ingediend op 14.09.2010, werd afgesloten op 05.11.2013 met de beslissing 'Weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de procedure – namelijk minder dan drie jaar en twee maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is of dat betrokkenen gedurende een bepaalde periode legaal op het grondgebied zouden hebben verbleven, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkenen beweren dat zij afkomstig zouden zijn uit Pakistan en dat zij hun land van herkomst zouden zijn ontvlucht uit schrik voor hun leven, zij zouden immers gediscrimineerd worden omwille van hun geloofsovertuiging. Ze zouden zich in een humanitaire situatie bevinden omwille van hun persoonlijke situatie waardoor ze tot een kwetsbare groep zouden behoren en de onmogelijkheid tot terugkeer. De Pakistaanse overheid zou nog steeds niet in staat zijn om zijn burgers van willekeurige vervolgingen te vrijwaren en nog minder om de verantwoordelijke daden te vervolgen. Betrokkenen zouden tot de Ahmadiyya-gemeenschap behoren, het zou duidelijk zijn dat hun statuut nog zeer gevaarlijk zou zijn in Pakistan. Bij terugkeer naar Pakistan zouden zij hun godsdienst niet langer in het openbaar kunnen belijden zonder zich bloot te stellen aan een risico op vervolging. Ze zouden hun geloofsovertuiging niet openlijk kunnen belijden in Pakistan, dit zou er immers strafbaar zijn. Het zou van belang zijn dat betrokkenen hun geloof actief zouden kunnen beleven, het zou duidelijk zijn dat zij zich actief zouden inzetten in de Ahmadiyya-gemeenschap. Het zou zeer duidelijk blijken dat betrokkenen niet zouden kunnen terugkeren naar hun land van herkomst aangezien hun leven in gevaar zou zijn omwille van hun geloofsovertuiging. Betrokkenen beroepen zich op artikel 9 EVRM (vrijheid van geweten, gedachte en godsdienst). Zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen omwille van bovenvermelde redenen niet zouden kunnen terugkeren, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielpprocedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Wat betreft het aangehaalde element dat betrokkenen lid zouden zijn van de Ahmadiyya – gemeenschap, dit gegeven maakt op zich geen buitengewone omstandigheid uit die verzoekers verhindert tijdelijk terug te keren naar hun land van herkomst met het oog op het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf bij de Belgische diplomatieke of consulaire post bevoegd voor hun verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland. Pakistan huldigt in artikel 20 van haar grondwet het principe van vrijheid van godsdienst. Bijgevolg staat het verzoekers vrij hun geloof in Pakistan uit te oefenen.

Bovendien heeft het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in haar beslissing dd. 14.06.2013 het volgende gesteld: "Het CGVS twijfelt niet aan uw bewering Ahmadi te zijn, maar u toont geen persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aan. U verwees voornamelijk naar de algemene situatie van Ahmadi's in Pakistan (zie gehoorverslag CGVS p. 11, 13 en 21). Er dient te worden opgemerkt dat een loutere verwijzing naar een algemene situatie niet volstaan om te spreken van een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade (zoals bedoeld in artikel 48/4 §2 a) en b) van de vreemdelingenwet), vermits dit risico in concreto dient te worden aangetoond. Doordat uw geloofwaardigheid danig is aangetast kan er geen geloof worden gehecht aan het feit dat u een gegronde vrees zou moeten hebben".

Bijgevolg werd hun de erkenning als vluchteling geweigerd waarbij geoordeeld werd dat verzoekers niet hoefden te vrezen voor vervolging bij terugkeer naar hun land van herkomst.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid weerhouden te worden.

Ten slotte lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot regularisatie. Betrokkenen verbleven immers ruim 29 jaar in Pakistan en hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst.

Bijna elke migrant – zowel asielzoekers, uitgeprocedeerde asielzoekers of migranten zonder papieren - die naar zijn land wil terugkeren komt in aanmerking voor een vrijwillige terugkeer. Het "vrijwillige terugkeerprogramma" bestaat uit een vliegtuigreis naar het herkomstland, meestal een terugkeerprijs en eventueel een bijkomende reïntegratiesteun. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. In België is Fedasil - het federaal agentschap voor de opvang van asielzoekers – de verantwoordelijke overheidsinstantie voor de vrijwillige terugkeer. De praktische organisatie van de terugreis naar het herkomstland wordt uitgevoerd door IOM (de Internationale Organisatie voor Migratie).

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen zich in België steeds goed zouden hebben gedragen en zij nooit enige inbreuk tegen de openbare orde of veiligheid zouden hebben gepleegd en dat zij geen strafbare feiten zouden hebben gepleegd, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving."

2. Over de rechtspleging

Verzoekers hebben binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wensen neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het eerste en enige middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van de beginselen van behoorlijk bestuur: de motiveringsplicht zoals bepaald in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

"Dienst vreemdelingenzaken meent dat de regularisatieaanvraag van verzoekers d.d. 21.03.2014 op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk is.

Redenen: (...)

Dat integendeel tot wat door DVZ werd beslist de aanvraag van verzoekers geenszins als onontvankelijk kon worden beschouwd.

Dat de motivering van de bestreden beslissing om verzoekers aanvraag onontvankelijk te verklaren niet afdoende is en in strijd met artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

Verzoekers begrijpen niet waarom DVZ tot deze conclusie komt, en wensen te reageren op de volgende beweringen:

1. De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland. Dat, integendeel tot wat DVZ stelt er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

Volgens de algemene regel van artikel 9 van de Vreemdelingenwet dient een machtiging tot verblijf te gebeuren bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land waarvan de vreemdeling de nationaliteit heeft of waar hij of zij een verblijfsrecht heeft.

Echter in geval van buitengewone omstandigheden kan een aanvraag tot machtiging van verblijf in België ingediend worden op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet (R.v.St. .ni. 56146; R.v.St. nr. 55204).

De rechtspraak van de Raad van State preciseert dat de term 'circonstances exceptionnelles' gelezen moet worden als 'circonstances extraordinaires' (R.v.St. nr. 60962, 11 juli 1996, T.Vreem.1997, nr. 4, p. 385). Dit betekent dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht moeten zijn.

Er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor betrokkenen.

Een buitengewone omstandigheid is niet hetzelfde als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

Bovendien is er geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf.

Verzoekers hebben geruime tijd legaal op het grondgebied verbleven en hun leven is in gevaar indien zij dienen terug te keren.

Zij kunnen nergens meer terecht in Pakistan en hebben er geen onderkomen, ook niet voor. Dat er dus wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden. Bovendien kunnen verzoekers uit deze motivering niet afleiden waarom de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen. DVZ dient dit uitvoerig te motiveren!

Louter stellen dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen, volstaat niet! Verzoekers kunnen op geen enkele manier afleiden waarom men geen rekening heeft gehouden met alle elementen die zij aanhalen in hun verzoekschrift.

Dat verzoekers niet begrijpen waarom hun langdurig legaal verblijf en hun integratie geen buitengewone omstandigheid kunnen vormen en uiteindelijk niet kunnen leiden tot regularisatie.

2. Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf beroept betrokkene zich op de instructie van 19.07.2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze instructie werd echter vernietigd door de Raad van State (Raad van State arrest 198.769 dd 09.12.2009 en arrest 215.571 dd 05.10.2011.) Bijgevolg zijn deze criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Verzoekers dienden op 17.12.2013 een regularisatieaanvraag in, ondermeer op basis van de instructie dd. 19.07.2009

Hoewel de instructie vernietigd werd door de Raad van State, zou de minister, thans de staatssecretaris, in haar discretionaire bevoegdheid de instructie blijven toepassen.

Het volgende werd ook gepubliceerd op de website van Kruispunt - Migratie in samenspraak met DVZ en kabinet van staatssecretaris De Block:

Sinds november 2011 heeft de Dienst Vreemdelingenzaken de motiveringen gewijzigd van negatieve beslissingen over een regularisatie-aanvraag (artikel 9bis Vreemdelingenwet). In negatieve beslissingen staat voortaan dat de criteria van de instructie van 19/7/2009 niet meer van toepassing zijn, aangezien deze instructie vernietigd werd door de Raad van State (RvSt arrest 198.769 van 9/12/2009, en RvSt arrest nr. 215.571 van 5/10/2011X)

Nochtans bevestigen zowel kabinet De Block als directie van DVZ nu dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd tot wanneer een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt.

Volgens het arrest van de Raad van State van 5/10/2011 mogen de DVZ en de staatssecretaris geen bindende voorwaarden (in de zin van dwingend toe te passen regels) toevoegen aan artikel 9bis Vw. De DVZ en de staatssecretaris hebben ten gronde een discretionaire bevoegdheid om regularisatie toe te staan of te weigeren: zij moeten hun appreciatiemogelijkheid behouden.

Zij kunnen dus nog altijd regularisaties toestaan volgens eisen criteria. Zowel kabinet De Block als directie van DVZ lieten recent aan het Kruispunt M-I weten dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Dat blijkt ook uit de

positieve beslissingen die nog genomen worden. Wie voldoet aan de criteria van 19/7/2009 mag blijven vertrouwen dat deze worden toegepast, tot wanneer de regering eventueel een ander beleid zou meedelen: dat volgt uit het vertrouwensbeginsel en het behoorlijk bestuur.

Maar ook aanvragen die niet aan de criteria van de instructie voldoen, moeten op hun waarde beoordeeld en gemotiveerd worden. De criteria van de instructie zijn op zichzelf geen voldoende reden om een aanvraag af te wijzen. Dat verklaart de gewijzigde motiveringen van negatieve beslissingen.

Hieruit volgt dus dat het redelijkheidsbeginsel geschonden is!

"Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, maw wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld"

Er werd op alle mogelijke manieren zowel media als officiële berichtgeving duidelijk gemaakt dat de instructie zou blijven gelden, in dit dossier wordt op geen enkele wijze rekening gehouden met de instructie.

In arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 vernietigt de Raad van State de regularisatie- instructie van 19 juli 2009.²

Er is tot op heden geen enkele mededeling van DVZ of de Staatssecretaris geweest waarin bevestigd wordt dat de criteria niet meer mogen aangehaald worden. Integendeel, zolang er geen nieuwe richtlijn is mogen ze aangehaald worden.

Bovendien betekent dit dat alle vreemdelingen die een aanvraag in toepassing van artikel 9 bis, zich baserend op de instructie d.d. 19.07.2009, hebben ingediend en een verblijfskaart hebben bekomen, zijnde beperkte duur op basis van hun arbeidsmarkt zijnde onbeperkte duur op basis van hun ononderbroken verblijf van meer dan 5 jaar, dat ze allemaal een nieuwe beslissing moeten krijgen waarin DVZ meedeelt dat zij een verkeerde beslissing hebben genomen. Dat de beslissingen in het verleden gebaseerd waren op een instructie die vernietigd was en dat ze toch geen recht hebben op verblijf!

Via de media werd de instructie op alle mogelijke manieren bekend gemaakt. Dat DVZ op verschillende manieren dit zelf publiek heeft gemaakt. Dit betekent dat de instructie niet meer een interne beleidslijn was maar ook een instructie voor de vreemdelingen zelf waarop zij zich konden baseren.

In 2010 vroegen vroegen 36.848 mensen regularisatie aan.³

De minister van Binnenlandse Zaken keurde in 2010 15.426 regularisatiedossiers goed. Alles samen gaat het om 24.199 personen. Het gaat om verschillende types regularisatie:

- op medische gronden*
 - lange asielprocedures*
 - humanitaire redenen*
- de illegaal verblijvende ouders van een Belgisch kind*

Dit betekent dus dat voor 2010 alleen al de 15.426 regularisatiedossiers opnieuw moeten bekeken worden.

Dat op de website van binnenlandse zaken het volgende werd gepubliceerd : Aanvragen Om Machtiging Tot Verblijf Voor Humanitaire Redenen Statistische Gegevens- Dienstjaar 2011

Dat wij kunnen vaststellen dat er nooit eerder zoveel geregulariseerde personen waren dan in 2009 en 2010! Dat van de 24 199 mensen die op basis van 2.8A en 2.8B een aanvraag indienden 15.426 werkelijk ook geregulariseerd werden!

Dit is duidelijk een schending van het gelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel!

De aanvragen die ingediend werden tussen 15.09.2009 en 15.12.2009 en onmiddellijk behandeld werden op basis van de instructies ontvankelijk en gegrond verklaard.

Bovendien neemt DVZ nog altijd beslissingen waarin nog steeds verwezen wordt naar de instructie en de mogelijkheid wordt gegeven om een arbeidskaart B aan te vragen. Wij kunnen tientallen voorbeelden voorleggen waarin dit het geval is.

Dat dan ook het gelijkheidsbeginsel dient gerespecteerd te worden en de bestreden beslissing dan ook een schending is van het gelijkheidsbeginsel!

Schending van het gelijkheidsbeginsel is slechts denkbaar, zo stelt de Raad van State uitdrukkelijk, wanneer de overheid optreedt ter uitoefening van een discretionaire bevoegdheid. In een arrest van 13 juli 1990 werd dit als volgt uitgelegd: "dat zulk een schending immers hierin bestaat dat de overheid ter zake beslissingsrecht heeft, zonder een deugdelijke reden te doen gelden aan de ene burger geeft of oplegt, wat ze de andere burger niet geeft of oplegt"⁴

In casu hoewel de instructie reeds in december 2009 vernietigd werd, bleef DVZ dat toepassen en zelfs op basis hiervan verblijfsmachtigingen toekennen.

Dat wij uit het voorgaande kunnen afleiden dat de richtlijn op 11 december 2009 werd bekendgemaakt door toenmalige staatssecretaris bevoegd voor asiel en migratie M. Wathélet en deze nog steeds gelden daar er geen andere instructie en/of richtlijn bekendgemaakt werd.

In een memorie verwijst verwerende partij zelf naar een arrest van uw Raad met de volgende opmerking:

"Door binnen het kader van haar discretionaire bevoegdheid alle elementen die vooropgesteld waren in de vernietigde instructie te hernemen als waren het nieuwe criteria voor een beoordeling ten gronde van de regularisatieaanvraag, kan de verwerende partij geen willekeur worden verweten."

Ook arrest nr. 80 660 van 4 mei 2012 van uw Raad spreekt zich zeer duidelijk uit over deze zaak:

"De voorwaarden van de instructie worden als een dwingende maatregel toegepast, waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt wat dus in strijd is met de discretionaire bevoegdheid waarover de staatssecretaris beschikt. (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RVS 1 december 2011, nr. 216.651)"

Dat men in het ene geval het dossier wel aan de instructie toetst, en in het andere dossier dan weer niet, dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

Men vraagt zich af of verwerende partij louter onzorgvuldig is geweest of bewust de keuze heeft gemaakt om de aanvraag van verzoekster niet aan bovenstaande instructie te toetsen noch aan de eerdere instructies m.b.t. tot regularisaties die niet vernietigd werden door de Raad van State. Verzoekster voldoet immers volledig aan de voorwaarden om geregulariseerd te worden.

Er wordt enerzijds gedweept met de discretionaire bevoegdheid in de zin dat de eerdere richtlijnen die niet vernietigd worden niet dienen gevolgd te worden omwille van de discretionaire bevoegdheid en anderzijds gesteld dat men de discretionaire bevoegdheid niet kan toepassen omwille van de vernietiging van de instructie.

Dit maakt een flagrante schending uit van het rechtszekerheidsbeginsel!

3. Het feit dat betrokkenen sinds 13.09.2010 ononderbroken in België zouden verblijven; zij volledig geïntegreerd zouden zijn; zij duurzaam verankerd zouden zijn in onze maatschappij; zij hun leven hier zouden hebben opgebouwd; hun motivatie groot zou zijn en zij zelf zouden willen werken en zelf zouden willen instaan voor hun eigen onderhoud; betrokkenen goed Nederlands zouden trachten te spreken en zij bereid zouden tot werken en zij niets liever zouden doen dan werken en zij onmiddellijk opnieuw zouden willen beginnen werken; er zou rekening moeten gehouden worden met de opgebouwde integratie van betrokkenen, zij zich al zeer goed geïntegreerd zouden hebben in ons land uiteraard omdat zij op een positieve manier zouden willen deelnemen aan onze maatschappij; betrokkenen al een hele vrienden- en kennissenkring zouden hebben opgebouwd, zij hun leven hier in alle veiligheid zouden hebben uit- en opgebouwd en het dus zou vaststaan dat zij sociale banden met België zouden hebben; betrokkenen zouden beseffen dat een goede kennis van de Nederlandse taal essentieel zou zijn voor een vlotte integratie en zij al vlot Nederlands

zouden spreken; betrokkenen de Nederlandse taal machtig zouden zijn en deze integratie zou worden versterkt door het feit dat zij zich op sociaal vlak steeds zouden hebben gemengd onder de Belgische bevolking en zij ten gevolge van deze open en geïnteresseerde mentaliteit een grote vrienden- en kennissenkring zouden hebben opgebouwd die hen zou willen steunen en helpen; al deze elementen erop zouden wijzen dat betrokkenen zich wel degelijk zouden aanpassen aan onze levenswijze; zij zich volledig zouden trachten te integreren en zij heel veel moeite zouden doen en

Mevrouw H. A. ter staving een certificaat van de opleiding dd. 29.06.2011, deelcertificaten van de module, een evaluatie van het CVO Temse 2011-2012, een bewijs van deelname aan de cursus maatschappelijke oriëntatie dd 15.06.2012 en een attest van inburgering dd 15.06.2012, een beroepsopleiding Nederlands voor anderstaligen voor technische beroepen, loonbrieven, een overeenkomst voor uitzendarbeid dd 11.10.2013 en loonstaten-individuele rekeningen voorlegt en Dhr. A. M. ter staving een bewijs van deelname aan de cursus maatschappelijke oriëntatie dd 15.06.2012 en een attest van inburgering dd 15.06.2012, een deelcertificaat van de module dd 07.04.2011 en een certificaat van de opleiding dd 19.04.2012 en loonbrieven voorlegt en betrokkenen getuigenverklaringen (onder andere omtrent de tewerkstelling) voorleggen, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15/12/1980.

Verzoekers zijn van mening dat hun langdurig (voornamelijk legaal) verblijf en hun integratie wel degelijk kunnen leiden tot regularisatie en begrijpen niet waarom verwerende partij hier weigert rekening mee te houden.

DVZ dient minstens te motiveren waarom hun integratie en langdurig verblijf niet verantwoordt dat de aanvraag in België wordt ingediend.

Door middel van deze zin kan DVZ alle aanvragen weigeren. Een aanvraag 9bis is nog altijd een aanvraag om humanitaire redenen ! !

Dit werd eveneens bevestigd in het arrest nr 80 255 van 26 april 2012 van uw raad.

"... De verwerende partij blijft namelijk in gebreke te verduidelijken waarom zij "redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen te meer dat zij zelf in de eerste bestreden beslissing onmiddellijk hierop poneert dat "integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf (...) een reden (kunnen) zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen".

Zij dient de rechtsonderhorige echter wel afdoende te verduidelijken hoe zij deze appreciatie bevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging...

Dit is ... geen afdoende draagkrachtige motivering"

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat de formele motiveringsplicht geschonden is.

De verwerende partij moet motiveren waarom de integratie niet verantwoordt dat de aanvraag in België wordt ingediend en waarom deze geen grond kan vormen tot regularisatie.

Eens te meer tracht verwerende partij er zich gemakkelijk vanaf te maken door te stellen dat deze elementen "niet verantwoorden" dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend...

Dit is geen afdoende motivering, minstens gebrekkig

Waarom niet?! Waarom kunnen het langdurig (voornamelijk legaal) verblijf en al deze tekenen van integratie (die verwerende partij erkent!) niet verantwoorden dat de aanvraag in België wordt ingediend?

Bovendien erkende DVZ reeds dat integratie kan plaatsvinden tijdens legaal verblijf.

Het Cassatieberoep vermeldt het volgende: "Integratie kan plaatsvinden tijdens legaal verblijf. Iemand die bijvoorbeeld overdreven lang heeft moeten wachten op een beslissing in zijn asielprocedure kan daarom aanspraak maken op een regularisatie van zijn verblijf. Ook iemand die na een asielprocedure bepaalde andere procedures had die in hun geheel te lang duren, komt in aanmerking voor regularisatie."

Dat DVZ dan ook rekening dient te houden met de opgebouwde integratie van verzoekers.

Dat DVZ de motiveringsplicht flagrant schendt door te weigeren hun beslissing uitvoerig te motiveren!

Verwerende partij dient rekening te houden met de aangehaalde elementen en de feitelijke gegevens.

De verwerende partij moet motiveren waarom de integratie niet verantwoordt dat de aanvraag tot machtiging in België wordt ingediend.

Dat hieruit blijkt dat verwerende partij redenen zoekt om de aanvraag van verzoekers onontvankelijk te verklaren, zonder rekening te houden met ALLE elementen!

Dat verzoekers van mening zijn dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat zij geregulariseerd dienen te worden nu duidelijk blijkt dat DVZ hun integratie niet betwist.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de motiveringsplicht.

Dat verzoekers niet inzien waarom deze aangehaalde elementen niet tevens kunnen gelden als buitengewone omstandigheid. Dat DVZ dit op zijn minst afdoende dient te motiveren!

4. Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun asielaanvraag, ingediend op 14. 09.2010, werd afgesloten op 05.11.2013 met de beslissing "Weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming" door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de procedure - namelijk minder dan drie jaar en twee maanden- was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is of dat betrokkenen gedurende een bepaalde periode legaal op het grondgebied zouden hebben verbleven, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000)

Dat verzoekers er steeds alles aan gedaan hebben om legaal verblijf te bemachtigen. Verzoekers kunnen niet terugkeren naar hun land van herkomst!

Indien verzoekers terug dienen te keren naar hun land van herkomst zal art 3 van het EVRM geschonden worden.

Zoals uit het bovenstaande blijkt, is er wel degelijk sprake van buitengewone omstandigheden, waardoor de regularisatieaanvraag van verzoekers in België werd ingediend.

Verzoekers zijn van mening dat hun langdurig legaal verblijf en hun integratie dienen te leiden tot regularisatie en begrijpen niet waarom verwerende partij hier weigert rekening mee te houden.

Dient DVZ er niet op gewezen te worden het dossier objectief, grondig en zorgvuldig te onderzoeken?!

Dat verzoekers meer dan drie jaar legaal op het grondgebied verblijven... Dit is wel degelijk onredelijk lang!

De vermelding dat een zekere behandelingsperiode ipso facto geen recht geeft op verblijf is in casu niet van toepassing en schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het overheidshandelen kan op 2 manieren termijngebonden zijn: hetzij omdat een norm een termijn voorschrijft binnen dewelke de overheid moet handelen, hetzij omdat — bij afwezigheid van een normatieve termijnstelling - het beginsel van behoorlijk bestuur van toepassing is dat de overheid binnen een redelijke termijn moet handelen.

De redelijke termijn is een ongeschreven beginsel van behoorlijk bestuur en is als zodanig van toepassing op besturen. Het is niet omdat een normatieve termijnstelling ontbreekt dat de overheid mag stilzitten of haar beslissing onredelijk lang mag uitstellen.

Bij afwezigheid van een normatieve termijn waarbinnen de overheid moet handelen, is zij verplicht om binnen een redelijke termijn te beslissen.

De overheid heeft tot taak:

- *De verplichting om de zaak binnen een redelijke termijn te onderzoeken*

- De verplichting om binnen een redelijke termijn te beslissen, eenmaal alle noodzakelijke gegevens gekend zijn, en dit zowel voor de overheid die de initiële beslissing neemt als voor de beroepsinstantie die beslist over een georganiseerd bestuurlijk beroep
- De verplichting om het genomen besluit binnen een redelijke termijn bekend te maken of ter kennis te geven, naargelang het geval door publicatie, kennisgeving of aanplakking
- De verplichting om het besluit binnen een redelijke termijn uit te voeren.

Wat een redelijke termijn is moet in concreto worden beoordeeld, in functie van de aard van de zaak en de houding van de partijen. Als een redelijke termijn moet dan ook worden beschouwd de tijd die normaal nodig is om een zaak, rekening houdend met de specifieke gegevens ervan, haar beslag te geven.

Het mag duidelijk zijn dat de redelijke termijn in dit geval ruim overschreden is geweest!

Er is immers geen enkele reden waarom de asielprocedure van verzoekers meer dan drie jaar heeft moeten duren!

Het mag duidelijk zijn dat verwerende partij er enkel op gericht lijkt te zijn om het verblijf van verzoekers zonder gegronde redenen te beëindigen en hun dossier niet correct te behandelen. Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

Het is onzorgvuldig van DYZ om hier onvoldoende rekening mee te houden! Hebben zij het dossier van verzoekers wel onderzocht?!

5. Betrokkenen beweren dat zij afkomstig zouden zijn uit Pakistan en dat zij hun land van herkomst zouden zijn ontvlucht uit schrik voor hun leven, zij zouden immers gediscrimineerd worden omwille van hun geloofsovertuiging. Ze zouden zich in een humanitaire situatie bevinden omwille van hun persoonlijke situatie waardoor ze tot een kwetsbare groep zouden behoren en de onmogelijkheid tot terugkeer. De Pakistaanse overheid zou nog steeds niet in staat zijn om burgers van willekeurige vervolgingen te vrijwaren en nog minder om de verantwoordelijke daders te vervolgen. Betrokkenen zouden tot de Ahmadiyya-gemeenschap behoren, het zou duidelijk zijn dat hun statuut nog zeer gevaarlijk zou zijn in Pakistan. Bij terugkeer zouden zij hun godsdienst niet langer in het openbaar kunnen belijden zonder zich bloot te stellen aan een risico op vervolging. Ze zouden hun geloofsovertuiging niet openlijk kunnen belijden in Pakistan, dit zou er immers strafbaar zijn. Het zou van belang zijn dat betrokkenen hun geloof actief zouden kunnen beleven, het zou duidelijk zijn dat zij zich actief zouden inzetten in de Ahmadiyya-gemeenschap. Het zou zeer duidelijk blijken dat betrokkenen niet zouden kunnen terugkeren naar hun land van herkomst aangezien hun leven in gevaar zou zijn omwille van hun geloofsovertuiging.

Betrokkenen beroepen zich op artikel 9 EVRM (vrijheid van geweten, gedachte en godsdienst.) Zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen omwille van bovenvermeldde redenen niet zouden kunnen terugkeren, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Bovendien heeft het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatslozen in haar beslissing dd. 14.06.2013 het volgende gesteld: "Het CGVS twijfelt niet aan uw bewering Ahmadi te zijn, maar u toont geen persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aan. U verwees voornamelijk naar de algemene situatie van Ahmadi's in Pakistan (zie gehoorverslag CGVSp 11,13 en 21). Er dient te worden opgemerkt dat een loutere verwijzing naar een algemene situatie niet volstaan om te spreken van een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade (zoals bedoeld in artikel 48/4 §2 a) en b) van de vreemdelingenwet) vermits dit risico in concreto dient te worden aangetoond. Doordat uw geloofwaardigheid danig is aangetast kan er geen geloof worden gehecht aan het feit dat u een gegronde vrees zou moeten hebben. "

Bijgevolg werd hun de erkenning als vluchteling geweigerd waarbij geoordeeld werd dat verzoekers niet hoefden te vrezen voor vervolging bij terugkeer naar hun land van herkomst.

Héél opvallend is de voorwaardelijke wijze die men in de beslissing hanteert. Dit is 100% tegenstrijdig met het feit dat elk dossier individueel onderzocht dient te worden en flagrant onjuist!

Er wordt gesteld dat betrokkenen geen gegronde vrees voor gevaar van schending van art 3EVRM kunnen voorleggen.

Verzoekers zijn al een viertal jaar niet meer in hun land van herkomst geweest!

Verzoekers zijn van mening dat zij wel degelijk bewezen hebben dat zij een doelwit vormen, indien zij terug dienen te keren naar Pakistan.

Uit de asielprocedure van verzoekers blijkt immers duidelijk dat er geen twijfel gehecht wordt aan het feit dat verzoekers lid zijn van de Ahmadiyya-gemeenschap.

Het is dan ook onredelijk en onzorgvuldig van DVZ om hier vervolgens onvoldoende rekening mee te houden in de bestreden beslissing.

Dat het onredelijk is van DVZ om te stellen dat een andere beoordeling dan deze van de bevoegde instanties inzake asiel, niet gewettigd is.

Bezwaarlijk kan men stellen dat een onderzoek van geruime tijd geleden een accuraat beeld geeft over de reële dreiging die er heerst in hoofde van verzoekers.

Bovendien sprak uw Raad zich reeds uit over deze kwestie. (RVV dd 21.03.2008, nr. 9111) De bevoegde diensten dienen de situatie in het land van herkomst te onderzoeken op het moment dat zij een beslissing nemen. DVZ weigert dit te doen.

Dat DVZ op zijn minst de situatie in hun land van herkomst dient te onderzoeken.

DVZ schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoekers al dan niet kunnen terugkeren naar hun land van herkomst.

Er wordt gesteld dat betrokkenen geen gegronde vrees voor gevaar van schending van art 3EVRM kunnen voorleggen.

Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen".

Bovendien kunnen verzoekers niet in concreto aantonen dat hun leven in gevaar is indien zij zouden terugkeren naar hun land van herkomst!

Verzoekers zijn al geruime tijd niet meer in hun land van herkomst geweest!

Zij kunnen alleen maar afgaan op de mediaberichtgeving om hun gegronde vrees te kunnen staven. Dat het onredelijk is van DVZ om concrete bewijzen te vragen, immers indien zij concrete bewijzen willen verzamelen, is hun leven in gevaar!

Uit de mediaberichtgeving, die wijdverspreid en toegankelijk is voor verwerende partij, blijkt dat de situatie in Pakistan nog niet onder controle is.

Het is niet redelijk van DVZ om te verwachten dat zij hun leven in gevaar brengen, zodat zij kunnen aantonen dat er een reële dreiging is voor hun fysieke integriteit.

Dat dit algemeen geweten is en bijgevolg wel degelijk een buitengewone omstandigheid uitmaakt.

Dat dit argument, in tegendeel tot wat DVZ stelt, wel degelijk een buitengewone omstandigheid vormt.

6. Wat betreft het aangehaalde element dat betrokkenen lid zouden zijn van de Ahmadiyya-gemeenschap, dit gegeven maakt op zich geen buitengewone omstandigheid uit die verzoekers verhindert tijdelijk terug te keren naar hun land van herkomst met het oog op het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf bij de Belgische diplomatieke of consulaire post bevoegd voor hun verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland. Pakistan huldigt in artikel 20 van haar grondwet het principe van vrijheid van godsdienst. Bijgevolg staat het verzoekers vrij hun geloof in Pakistan uit te oefenen.

Er wordt gesteld dat betrokkenen geen gegronde vrees voor gevaar van schending van art 9 EVRM kunnen voorleggen.

Verzoekers zijn al geruime tijd niet meer in hun land van herkomst geweest!

Verzoekers zijn van mening dat zij wel degelijk bewezen hebben dat zij een doelwit vormen, indien zij terug dienen te keren naar Pakistan.

Uit de asielprocedure van verzoekers blijkt immers duidelijk dat er geen twijfel gehecht wordt aan het feit dat verzoekers lid zijn van de Ahmadiyya-gemeenschap. Het is dan ook onredelijk en onzorgvuldig van DVZ om hier vervolgens onvoldoende rekening mee te houden in de bestreden beslissing.

Het CGVS vermeldt letterlijk in een aantal beslissingen: "Ahmadi are likely to be in need of international refugee protection on account of their religion..." Het verwijst hierbij naar een rapport van de UNHCR dd. 14.05.2012

Het Annual Report 2012 van Human Rights Watch verklaart het volgende: "suicide bombings, armed attacks, and killings by the Taliban, al Qaeda, and their affiliates targeted nearly every sector of Pakistani society, resulting in thousands of deaths."

Zij hebben geen bescherming in hun land van herkomst! Integendeel zelfs ! Zij vormen een doelwit voor de lokale autoriteiten omwille van het feit dat hun religie strafbaar is.

Ook Buitenlandse Zaken raadt het af om naar Pakistan te reizen omwille van ernstige onlusten.

Veel te veel vragen en risico's die onduidelijk zijn en die maken dat het geweld elke dag opnieuw kan uitbreken in al zijn hevigheid.

Dat dit argument, in tegendeel tot wat DVZ zegt, wel degelijk een buitengewone omstandigheid vormt.

Het is bovendien onbegrijpelijk hoe DVZ kan verwijzen naar een beslissing van het CGVS om de aanvraag van verzoekers te weigeren.

Uit gegevens die het CGVS voegt bij administratieve dossiers blijkt dat Ahmadiya's in toenemende mate vrezen voor hun veiligheid in Pakistan, dat meegezogen wordt in een evolutie van religieus extremisme. Het georganiseerde geweld tegen religieuze minderheden neemt in Pakistan stevig toe.

In de Pakistaanse wetgeving zijn bepalingen opgenomen die de vervolging van de Ahmadiya's door het Gerechtelijk apparaat mogelijk maken.

Dat uit het rapport tevens blijkt dat ze zowel door de overheid als door niet overheidsfactoren kunnen vervolgd worden.

Dat uit de conclusie van het rapport blijkt dat ;

De verschillende geraadpleegde bronnen gewag maken van een meer en meer radicaliserende Pakistaanse maatschappij.

Dit extremisme vormt een bedreiging voor de verschillende religieuze minderheden, waaronder de Ahmadiya.

De Pakistaanse wetgeving bevat bepalingen die het de overheid mogelijk maken Ahmadiya's te vervolgen op basis van hun geloof. Dit gebeurt ook wel degelijk. De doodstraf werd nog niet uitgevoerd, maar dit thema is actueler dan ooit in Pakistan, door de oproer rond de ter dood veroordeelde christelijke vrouw, Aasia Bibi.

Heel de polemiek neemt inderdaad niet weg dat er Ahmadiya's wegens hun geloof gedurende jaren in de gevangenis opgesloten worden na hun veroordeling door rechtbanken.

Dat deze informatie gekend is bij de bevoegde diensten, doch men weigert er hier rekening mee te houden.

Integendeel zelfs! Men stelt, onterecht, dat verzoekers hun geloof zouden kunnen belijden in Pakistan en gaan flagrant voorbij aan de mediaberichtgeving, die wijdverspreid en toegankelijk is voor verwerende partij, en de informatie van het CGVS die duidelijk het tegenovergestelde stelt!

Dat dit dan ook flagrant onzorgvuldig is!

7. Wat de vermeende schending van art 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het voornoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Verzoekers bevinden zich eveneens in buitengewone omstandigheden daar een terugkeer naar Pakistan een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen".

Wanneer verzoekers zouden moeten terugkeren zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden.

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf. (Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984).

Het staat niet ter discussie dat de huidige situatie te Pakistan nog steeds zeer precair is voor de burgers die er wonen en dat zij nog steeds vrezen voor hun leven indien zij dienen terug te keren.

Het is onverantwoord om in dergelijke omstandigheden burgers terug te sturen en .hen bloot te stellen aan dergelijke gevaarlijke situaties.

Verzoekers zijn uit hun land van herkomst gevlucht omwille van de aangehaalde problemen. Indien zij terugkeren naar hun land van herkomst zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden en zal hun leven in gevaar zijn

Voor cliënten die de Pakistaanse nationaliteit hebben is het onmogelijk om terug te keren naar hun land van herkomst.

Immers zij zijn uit het land gevlucht en zijn er al geruime tijd niet meer geweest. Zij kunnen bij gevolg dus ook niet terugkeren!

Hoe kunnen zij geacht worden terug een leven op te bouwen in Pakistan, als zij daar al geruime tijd niet meer geweest zijn en een doelwit vormen??

Zij hebben schrik dat zij slachtoffer zullen zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in hun land van herkomst of ernstige bedreiging van hun leven of persoon riskeren als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Dat zij dan ook onder de bescherming valt van art 3 EVRM. Verzoekers begrijpen niet waarom dit niet beschouwd kan worden als een buitengewone omstandigheid.

8. Ten slotte lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleven immers ruim 29 jaar in Pakistan en hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst.

Verzoekers wensen op te merken dat zij inderdaad een meerderheid van hun leven in Pakistan hebben doorgebracht. Doch, sinds 2010 verblijven zij op Belgisch grondgebied.

Dat alhoewel verzoekers een meerderheid van hun leven hebben doorgebracht in Pakistan, men een afwezigheid van viertal jaar niet mag vergeten.

Alhoewel het, volgens DYZ, onwaarschijnlijk is dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer hebben in het land van herkomst, is het niet ondenkbaar.

Immers, verzoekers zijn al vier jaar niet meer in Pakistan geweest. Dat er van hen niet verwacht kan worden dat zij na een afwezigheid van 4 jaar zich tot deze personen richten voor steun en opvang.

Ten onrechte stelt men dat het geenszins vergeleken kan worden met hun relaties in hun land van herkomst. Verzoekers leven immers niet meer in hun land van herkomst, zij hebben hier een leven in veiligheid opgebouwd, in een land waar ze hun geloof wel kunnen belijden!

9. Bijna elke migrant - zowel asielzoekers, uitgeprocudereerde asielzoekers of migranten zonder papieren- die naar zijn land wil terugkeren komt in aanmerking voor een vrijwillige terugkeer. Het 'vrijwillige terugkeerprogramma' bestaat uit vliegtuigreis naar herkomstland, meestal een terugkeerpremie en eventueel bijkomende reïntegratiesteun. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van terwerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. In België is Fedasil - het federaal agentschap voor de opvang van asielzoekers - de verantwoordelijke overheidsinstantie voor de vrijwillige terugkeer. De praktische organisatie van de terugreis naar het herkomstland wordt uitgevoerd door IOM (de Internationale Organisatie voor Migratie).

Dat het voor verzoekers niet duidelijk is hoe Fedasil of IOM hen kunnen beschermen in hun land van herkomst.

Beide instanties zijn verantwoordelijk voor de praktische organisatie van de terugkeer naar het land van herkomst. Geen van beide instanties kunnen hun veiligheid garanderen.

Dat het voor verzoekers bijgevolg onbegrijpelijk is waarom DVZ deze instanties aanhaalt in zijn beslissing. Verzoekers kunnen niet terugkeren naar Pakistan, aangezien hun leven er in gevaar is!

Verzoekers wensen op te merken dat zij inderdaad een meerderheid van hun leven in Pakistan hebben doorgebracht. Doch, sinds 2010 verblijven zij op Belgisch grondgebied.

Dat alhoewel verzoekers een meerderheid van hun leven heeft doorgebracht in Pakistan, men een afwezigheid van 4 jaar niet mag vergeten.

Dat zij hun leven hier in alle veiligheid hebben opgebouwd.

Het is onredelijk van verwerende partij om hem door te verwijzen naar reïntegratieprogramma's, en zo de Staat ten laste te zijn, terwijl zij in België een leven hebben opgebouwd en zelf voor hun onderhoud kunnen instaan.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de motiveringsplicht.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat de beslissing van DVZ dan ook onterecht genomen werd en zij de materiële motiveringsplicht flagrant schendt.

Bijgevolg,

Dat verzoekers van mening zijn dat zij voldoende hebben aangetoond dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat zij van mening zijn dat hun regularisatieaanvraag ten gronde behandeld moest worden.

Immers, artikel 9 bis van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

(...)

Dat verzoekers van mening zijn, dat zij volledig aan deze voorwaarden voldoen en bijgevolg een regularisatieaanvraag op basis van art 9bis indienden.

Dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden (zie voorgaande) en dat verzoekers wel degelijk voldoen aan de basisvoorwaarden waardoor de aanvraag van verzoekers ten gronde moest behandeld worden.

Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden en zij zich duidelijk vergissen in dit dossier en een en ander over het hoofd hebben gezien.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel en gelijkheidsbeginsel.

In gelijkaardige dossiers verklaart DYZ de aanvragen wel gegrond en houdt men rekening met alle aangehaalde elementen.

Dat verzoekers helemaal niet inzien waarom men weigert rekening te houden met ALLE elementen in het dossier van verzoekers en het geheel van feitelijke elementen niet beoordeelt.

Dat verzoekers dan ook menen dat hun aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld. Het lijkt alsof verwerende partij uit het oog is verloren dat een aanvraag op basis van artikel 9bis nog steeds een aanvraag is op basis van humanitaire redenen! Uit de bestreden beslissing blijkt zeer duidelijk dat de ratio legis van art 9bis geschonden is door DVZ.

Verwerende partij dient immers rekening te houden met ALLE elementen in het dossier van verzoekers, waaronder hun langdurig (en voornamelijk legaal) verblijf, het feit dat verzoekers geen strafbare feiten hebben gepleegd, hun erkende integratie, het feit dat een eventuele terugkeer een schending zou uitmaken van art 3 van het EVRM, de onmogelijkheid tot terugkeer en het feit dat een eventuele terugkeer een schending zou uitmaken van art 9 van het EVRM...

Dat verzoekers dan ook vragen huidige beslissing te willen vernietigen omwille van het feit dat deze een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, het gelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en de motiveringsplicht."

3.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het onderzoek naar de voormelde schending wordt gevoerd in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, nu de aanvraag van verzoeker om machtiging tot verblijf op grond van deze bepaling werd ingediend en beoordeeld.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekers hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf vanuit hun land van herkomst konden indienen, niet werden aanvaard of bewezen.

Verzoekers bekritiseren de eerste paragraaf van de bestreden beslissing. Zij stellen dat ze niet begrijpen waarom hun langdurig legaal verblijf en hun integratie geen buitengewone omstandigheid kunnen vormen.

Met betrekking tot de aangehaalde elementen van integratie en langdurig verblijf, stelt verweerder dat de elementen van integratie behoren tot het onderzoek ten gronde en dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom de aanvraag om machtiging tot verblijf niet via de gewone procedure kan ingediend worden.

Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State zijn elementen van integratie en langdurig verblijf in principe geen buitengewone omstandigheden, aangezien deze tot de gegrondheid van de aanvraag behoren en bijgevolg in de ontvankelijkheidsfase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Dit arrest preciseerde bijvoorbeeld dat *“als typische buitengewone omstandigheden onder meer [kunnen] worden aangevoerd, al naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz.”*, terwijl *“echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.”* Verweerder kon in de bestreden beslissing dan ook terecht overwegen dat de in de verblijfsaanvraag aangehaalde elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheden kunnen aanvaard worden.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder alle in de aanvraag aangehaalde buitengewone elementen in zijn beoordeling *in concreto* heeft betrokken en dus dat verzoekers niet kunnen gevolgd worden waar zij stellen dat er geen ware motivering zou zijn.

Gelet op het voorgaande blijkt niet dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is.

Vervolgens voeren verzoekers een uitgebreid betoog over de vernietigde instructie van 19 juli 2009 inzake de toepassing van het oude artikel 9, derde lid en artikel 9bis van de vreemdelingenwet (hierna: de instructie van 19 juli 2009) die volgens hun oordeel nog wordt toegepast terwijl de verwerende partij faalt om in verzoekers' aanvraag de erin besloten criteria toe te passen. Verzoekers stellen dat het gelijkheidsbeginsel en rechtszekerheidsbeginsel geschonden worden omdat op basis van de vernietigde instructie verblijfsmachtigingen werden en nog steeds worden toegekend.

Verzoekers kunnen niet dienstig verwijzen naar de instructie van 19 juli 2009 aangezien de Raad niet kan toelaten dat vrijstelling wordt verleend van de wettelijk gestelde voorwaarde inzake de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden of dat bindende voorwaarden worden toegevoegd aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet, dat ter zake voorziet in een discretionaire appreciatiebevoegdheid van de verwerende partij. Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de instructie van 19 juli 2009. Hieruit kan geen rechtsmiddel geput worden om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 13 maart 2012, nrs. 218.429, 218.431, 218.432 en 218.434; RvS 17 april 2012, nrs. 218.922 en 218.923; RvS 5 juni 2012, nrs. 219.608, 220.181 en 220.182; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745). Verzoekers kunnen niet dienstig een redenering opbouwen, ontleend aan deze instructie, dat aangezien hun aanvraag voldoet aan de inhoudelijke criteria van de instructie van 19 juli 2009, zij ook tot een verblijf dienen te worden gemachtigd. Het rechtszekerheidsbeginsel brengt niet met zich mee dat het vertrouwen dat zou zijn gewekt door een administratieve praktijk gedurende een bepaalde periode, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door er gedurende een bepaalde periode een niet wetsconforme praktijk op na te houden (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Evenmin kunnen

verzoekers de verwachting koesteren dat verwerende partij in de bestreden beslissing op inhoudelijk vlak nog zou motiveren aangaande de criteria besloten in de instructie van 19 juli 2009. Tenslotte bestaat er geen gelijkheid in onwettigheid.

Verzoekers verwijzen naar de derde paragraaf in de bestreden beslissing en zijn van mening dat hun langdurig verblijf en hun integratie wel degelijk kunnen leiden tot regularisatie. Ze achten de formele motiveringsplicht geschonden. Verzoekers betogen tevens dat geen rekening is gehouden met alle aangehaalde elementen.

Met de herhaling van de elementen die hun aanvraag kenmerken en hun overtuiging dat zij wel degelijk buitengewone omstandigheden hebben aangehaald, tonen verzoekers niet aan dat de verwerende partij *in casu* een invulling aan het begrip “*buitengewone omstandigheden*” zoals opgenomen in artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft gegeven die strijdig is met de wijze waarop dit begrip volgens verzoekers dient te worden ingevuld.

Verzoekers stellen vervolgens dat ze meer dan drie jaar legaal op het grondgebied verbleven wat onredelijk lang is. Een redelijke termijn is overschreven en de verwerende partij schendt het zorgvuldigheidsbeginsel. Er is immers geen enkele reden waarom de asielprocedure van verzoekers meer dan drie jaar heeft moeten duren.

De Raad merkt op dat rekening houdende met het grote aantal asielaanvragen die worden ingesteld en het feit dat telkens een individueel onderzoek vereist is, een behandelingstermijn van drie jaar niet als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat de verzoekers vervolgens lange tijd op illegale wijze in België verblijven en zich intussen integreren, is uitsluitend aan hun eigen toedoen te wijten en kan niet in aanmerking genomen worden (RvS 7 oktober 2003, nr.123.942; RvS 25 mei 2007, nr. 171.554). Bovendien tonen verzoekers niet aan welk belang zij hebben bij het aanvoeren dat de beslissingen van hun asielaanvraag eerder had moeten worden genomen. Een eventuele schending van de redelijke termijn zou hoe dan ook niet tot gevolg hebben dat er enig recht op verblijf in hoofde van de verzoekende partijen zou ontstaan (RvS 18 februari 2008, nr. 179.757).

Verzoekers betogen dat het zorgvuldigheidsbeginsel wordt geschonden door niet te onderzoeken of zij wel degelijk kunnen terugkeren naar Pakistan, te meer nu niet getwijfeld wordt aan het gegeven dat zij lid zijn van de Ahmadiyya-gemeenschap. Verzoekers kunnen niet *in concreto* aantonen dat hun leven in gevaar is aangezien zij al geruime tijd niet meer in hun land van herkomst zijn geweest. Evenwel is het algemeen geweten dat de situatie in Pakistan niet onder controle is. Verzoekers stellen dat de verwerende partij onterecht oordeelt dat zij hun geloof zouden kunnen belijden in Pakistan en voorbij gaat aan de mediaberichtgeving en de informatie hierover van het CGVS.

Verzoekers poneren dat het voor hen onmogelijk is om terug te keren naar Pakistan om aldaar een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen omdat hun leven er in gevaar is, maar met deze overtuiging kunnen verzoekers de bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen waar deze stelt:

“Betrokkenen beweren dat zij afkomstig zouden zijn uit Pakistan en dat zij hun land van herkomst zouden zijn ontvlucht uit schrik voor hun leven, zij zouden immers gediscrimineerd worden omwille van hun geloofsovertuiging. Ze zouden zich in een humanitaire situatie bevinden omwille van hun persoonlijke situatie waardoor ze tot een kwetsbare groep zouden behoren en de onmogelijkheid tot terugkeer. De Pakistaanse overheid zou nog steeds niet in staat zijn om zijn burgers van willekeurige vervolgingen te vrijwaren en nog minder om de verantwoordelijke daders te vervolgen. Betrokkenen zouden tot de Ahmadiyya-gemeenschap behoren, het zou duidelijk zijn dat hun statuut nog zeer gevaarlijk zou zijn in Pakistan. Bij terugkeer naar Pakistan zouden zij hun godsdienst niet langer in het openbaar kunnen belijden zonder zich bloot te stellen aan een risico op vervolging. Ze zouden hun geloofsovertuiging niet openlijk kunnen belijden in Pakistan, dit zou er immers strafbaar zijn. Het zou van belang zijn dat betrokkenen hun geloof actief zouden kunnen beleven, het zou duidelijk zijn dat zij zich actief zouden inzetten in de Ahmadiyya-gemeenschap. Het zou zeer duidelijk blijken dat betrokkenen niet zouden kunnen terugkeren naar hun land van herkomst aangezien hun leven in gevaar zou zijn omwille van hun geloofsovertuiging. Betrokkenen beroepen zich op artikel 9 EVRM (vrijheid van geweten, gedachte en godsdienst). Zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen omwille van bovenvermelde redenen niet zouden kunnen terugkeren, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voor brachten en die niet

weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Wat betreft het aangehaalde element dat betrokkenen lid zouden zijn van de Ahmadiyya – gemeenschap, dit gegeven maakt op zich geen buitengewone omstandigheid uit die verzoekers verhindert tijdelijk terug te keren naar hun land van herkomst met het oog op het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf bij de Belgische diplomatieke of consulaire post bevoegd voor hun verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland. Pakistan huldigt in artikel 20 van haar grondwet het principe van vrijheid van godsdienst. Bijgevolg staat het verzoekers vrij hun geloof in Pakistan uit te oefenen.

Bovendien heeft het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in haar beslissing dd. 14.06.2013 het volgende gesteld: *“Het CGVS twijfelt niet aan uw bewering Ahmadi te zijn, maar u toont geen persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aan. U verwees voornamelijk naar de algemene situatie van Ahmadi's in Pakistan (zie gehoorverslag CGVS p. 11, 13 en 21). Er dient te worden opgemerkt dat een loutere verwijzing naar een algemene situatie niet volstaan om te spreken van een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade (zoals bedoeld in artikel 48/4 §2 a) en b) van de vreemdelingenwet), vermits dit risico in concreto dient te worden aangetoond. Doordat uw geloofwaardigheid danig is aangetast kan er geen geloof worden gehecht aan het feit dat u een gegronde vrees zou moeten hebben”.*

Bijgevolg werd hun de erkenning als vluchteling geweigerd waarbij geoordeeld werd dat verzoekers niet hoefden te vrezen voor vervolging bij terugkeer naar hun land van herkomst.”

Verzoekers stellen dat zij hun land van herkomst ontvlucht zijn uit schrik voor hun leven en zijn van oordeel dat *“[z]elfs indien men vindt dat verzoeker geen nieuwe elementen aanhaalt, [...] men de situatie in het land van herkomst [dient] te onderzoeken op moment van terugkeer”* maar verzoekers gaan voorbij aan het feit dat hun asielaanvraag negatief werd afgesloten, waaraan de bestreden beslissing herinnert en dat verwerende partij van oordeel is dat zij zich beperken tot niet-persoonlijke elementen met betrekking tot de situatie in Pakistan, wat niet kan volstaan om een inbreuk op artikel 3 van het EVRM vast te stellen. De Raad ziet dan ook niet in waarop verzoekers' voormelde verwachting gebaseerd is. Verder kan er nog op gewezen worden dat de bestreden beslissing niet gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten en er dan ook geen *“moment van terugkeer”* aan de orde is.

In de mate dat zij naar de veiligheidssituatie verwijzen, zoals geschetst in de in bijlage bij het verzoekschrift gevoegde *“mediaberichtgeving”* en het reisadvies van Buitenlandse Zaken, blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit de uiteenzetting van verzoekers in de verblijfsaanvraag van 17 december 2013 dat deze berichtgeving aan de verwerende partij zouden zijn overgemaakt. Aangezien de wettigheid van een administratieve rechtshandeling moet worden onderzocht in het licht van de gegevens die de verwerende partij ter beschikking waren, kunnen deze documenten thans niet dienstig worden aangebracht. Verzoekers tonen verder niet aan dat de verwerende partij ambtshalve zou moeten motiveren over de situatie in Pakistan. De bewijslast bij het indienen van een aanvraag ligt immers in beginsel bij de aanvragers zelf, die *in casu* moeten aantonen dat het gerechtvaardigd is om hun aanvraag in België in te dienen.

Verzoekers voeren aan dat het louter verwijzen naar de uitkomst van hun asielprocedure geen degelijk gemotiveerde beslissing inhoudt. Zij verwijzen hierbij naar rechtspraak van de Raad en de Raad van State om deze stelling te onderbouwen. Verzoekers stippen aan dat de terugkeer naar Pakistan teneinde daar hun aanvraag in te dienen, minstens enkele maanden in beslag neemt en zij als Ahmadi aan onmenselijke en vernederende behandelingen zullen worden onderworpen. Het feit dat zij geen politieke, sociale en religieuze rechten hebben bij terugkeer naar Pakistan, maken wel degelijk buitengewone omstandigheden uit, die bovendien volgens hen ook een gegronde vrees voor vervolging aantonen.

De Raad stelt vast dat verweerder zich niet heeft beperkt tot een loutere verwijzing naar de uitkomst van de asielprocedure, maar wel degelijk de aangehaalde argumenten bespreekt. Dit neemt niet weg dat verweerder de argumenten wel kan beoordelen in het licht van de bevindingen in de asielprocedure en redelijkerwijs kan vaststellen dat verzoekers geen nieuw element toevoegen aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De Raad stelt vast dat de door hen gevoegde bijlagen verder ingaan op de algemene religieuze, sociale en politieke problematiek van de Ahmadi's zoals verzoekers ook in het kader van hun asielprocedure hebben uiteengezet. Bijgevolg is het niet onredelijk van verweerder naar hun asielprocedure te verwijzen.

In het kader van de behandeling van een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet is verweerder er niet toe gehouden om de beoordeling van de gegronde vrees voor vervolging opnieuw te doen. In deze staat het vrij aan verzoekers een eventueel nieuw verzoek tot internationale bescherming in te dienen, indien zij alsnog de gegrondheid van hun vrees op basis van nieuwe gegevens wensen hard te maken. Hierbij weze het wel aangestipt dat zowel het CGVS als de Raad in het kader van respectievelijk de beslissing en het arrest, oog hebben voor de precare situatie van de Ahmadi-gemeenschap in Pakistan en erkennen dat deze kunnen te maken krijgen met discriminatie, bedreigingen en geweld. Echter de Raad bevestigde dat gelet op de ongeloofwaardigheid van hun asielrelaas verzoekers niet in aanmerking komen voor de erkenning als vluchteling en kunnen zij zich ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van hun relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Ook bij de beoordeling of een aantasting van het recht op godsdienstvrijheid een daad van vervolging vormt, is een onderzoek van de persoonlijke situatie van de betrokkene vereist (HvJ 5 september 2012, Y. & Z. t. Bondsrepubliek Duitsland, gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, r.o. 72). Uit een grondig onderzoek van het individuele asielrelaas van verzoekers is echter gebleken dat zij geen individuele vrees voor vervolging aannemelijk konden maken, waardoor hen de vluchtelingenstatus werd geweigerd.

De Raad merkt bovendien op dat het feit dat verzoekers Ahmadi zijn of de algemene situatie van deze religieuze groepering, op zich niet voldoende is om van een gegronde vrees voor vervolging te spreken (HvJ Bondsrepubliek Duitsland v. Y en Z, 5 september 2012, C-71/11 en C-99/11). Naar analogie kan in redelijkheid door verweerder worden aangenomen dat de algemene discriminatoire situatie van Ahmadi's op zich, zoals verzoekers via de mediaberichtgeving wensen aan te tonen, niet als een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet moet worden beschouwd, die verhindert dat een aanvraag om machtiging tot verblijf in Pakistan bij de Belgische bevoegde dienst wordt ingediend. De specifieke problemen van verzoekers werden *in casu* in het kader van hun asielprocedure zowel door het CGVS als door de Raad ongeloofwaardig bevonden en in deze werd reeds een onderzoek gedaan naar een potentiële schending van artikel 3 van het EVRM, door het onderzoek in het kader van artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet, dat voor het overgrote deel overlapt met een onderzoek naar een schending van artikel 3 van het EVRM. In zoverre verzoekers aldus ook verwijzen naar mediaberichten die de algemene situatie in hun herkomstland betreffen, zonder dat enige band met de persoon van verzoekers blijkt, blijkt niet dat deze op dienstige wijze alsnog een reëel risico in de zin van artikel 3 van het EVRM kunnen aantonen.

Waar verzoekers betogen dat zij geen beroep meer kunnen doen op hun familie, vrienden of kennissen in Pakistan blijft hun betoog beperkt tot een bewering en geven zij bovendien toe dat ze er 29 jaar hebben verbleven waardoor het oordeel van verwerende partij dat hun integratie en opgebouwde banden in België niet vergeleken kunnen worden met hun relaties in het land van herkomst, niet kennelijk onredelijk is.

Evenmin is het kennelijk onredelijk te motiveren dat verzoekers beroep kunnen doen op de IOM en het vrijwillige terugkeerprogramma, de terugkeerpremie en eventueel bijkomende reïntegratiesteun, waar verzoekers stelden dat zij heel veel moeite doen om te integreren en geen enkele uitweg meer hebben indien zij niet meer in België kunnen verblijven.

De Raad kan verzoekers tenslotte evenmin volgen waar zij stellen dat verweerder zich zou beperkt hebben tot de loutere stelling dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid uitmaken. Verweerder bespreekt wel degelijk de verschillende aangehaalde elementen, zoals uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt.

Verzoekers tonen niet aan dat verweerder zou zijn uitgegaan van verkeerde feitelijke gegevens, of die incorrect heeft beoordeeld of op grond daarvan in onredelijkheid tot zijn besluit is gekomen.

Een schending van de motiveringsplicht in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet of van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aanvaard.

Het eerste en enige middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien juni tweeduizend zeventien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN